

[Socialministeren.]

enkelte Fag efter Omstændighederne skal staa solidarisk med Kammeraterne i de andre Fag.

Det er givet, at det havde været baade naturligere, og ikke mindst for Socialministeren betydeligt behageligere, om de store Hovedorganisationer gennem de aarelange Forhandlinger havde kunnet tale sig selv til Rette om disse Problemer, der dog ikke skulde synes uløselige. Men naar Organisationerne ikke har kunnet dette, saa er der ingen anden Udvej tilbage, end at Regeringen og Rigsdagen maa skabe et mere betryggende Grundlag for Afgørelsen af disse for Samfundet saa vigtige Spørgsmaal. Jeg tror og haaber, at der gennem det foreliggende Lovforslag er skabt et saadant Grundlag, og at Bestræbelserne i saa Henseende af alle tre Parter, baade de respektive Hovedorganisationer og de udenforstaaende Samfundsklasser, ved nærmere Eftertanke vil blive følt som værende lykkedes og villende medføre en væsentlig Lettelse i den hidtidige Spænding paa dette Omraade, og jeg tillader mig derfor paa Regeringens Vegne at anbefale dette vigtige Forslag til en virkelig saglig, men samtidig ogsaa hurtig og velvillig Behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring af Loven af 1919 om Den faste Voldgiftsret.*

Forslaget gaar ud paa, at sidste Stykke i Lovens § 17 udgaar, og at der som nyt Stykke 4 indsættes følgende:

„For saa vidt der ikke i en mellem to Virksomheder eller Organisationer indgaaet kollektiv Overenskomst er vedtaget andre betryggende Regler til Afgørelse af Uenigheder af faglig Karakter, anses Bestemmelserne i den af Fællesudvalget af 17. August 1908 vedtagne „Norm for Regler for Behandling af faglig Strid“ at være gældende mellem Parterne.“

Dette Forslag stammer fra det Udvalg, jeg nys har omtalt under det foregaaende Forslag. Udvalget har indstillet til Regeringen at søge tilvejebragt denne Ændring, idet man har fremhævet, at det ikke helt sjældent forekommer, at der for Den faste Voldgiftsret fremkommer Sager, hvor der savnes Regler, som Voldgiftsretten i hvert Fald finder betryggende til Afgørelse ved Voldgift. Regeringen finder, at Udvalget

har Ret i dette sit Syn paa denne Paragraf, og jeg tillader mig at anbefale ogsaa dette Forslag til en hurtig og velvillig Behandling.

Endelig skal jeg tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Fastsættelse af Betalingen for Anbringelse af Personer, der i Henhold til Lov om offentlig Forsorg § 66, jfr. §§ 69 og 70, undergives Særforborg.*

Fra 1. Oktober 1933, altsaa ved Socialreformens Ikrafttræden, har Staten jo overtaget Forsorgen for sindssyge, aandssvage, Epileptikere, vanføre, lemlæstede, talelidende, blinde og døvstumme, for saa vidt disse er trængende og anbragt paa Statsanstalter, godkendte Anstalter eller af saadanne under vedvarende Tilsyn er anbragt i kontrolleret Familiepleje. Som Følge heraf vil de nugældende forskellige Lovbestemmelser om Kontingentbetaling for aandssvage, blinde og døvstumme ikke kunne anvendes, idet en Del af Udgiften, for saa vidt angaar Personer blandt disse, der er trængende, efter de hidtidige Regler afholdes af vedkommende Kommune eller Amtsrepartitionsfond, mens Staten jo nu skal overtage alle Udgifter. De nærmere Regler efter den nugældende Lovgivning er ret indviklede, men er udførligt gennemgaaet i Bemærkningerne til Lovforslaget, til hvilke jeg tør henvise, ogsaa med Hensyn til den nærmere Begrundelse for det Forslag, der stilles i § 1.

Forslaget gaar ud paa, at Socialministeren bemyndiges til at fastsætte Regler vedrørende Betalingen for de nævnte Personer. De Takster, efter hvilke der skal betales for Anbringelse paa Anstalt, fastsættes efter Forhandling med Folketingets Finansudvalg hvert Aar inden Udgangen af Februar Maaned for det følgende Finansaar. Der skal saa vidt muligt fastsættes ensartede Takster for Anstalter inden for samme Forsorgsgren. Taksterne, der naturligvis aldrig maa overstige den faktiske Gennemsnitsudgift — det er der nu heller ikke nogen særlig Grund til at frygte, for den ligger lige fra 1 000 til op imod 3 000 Kr. pr. Person —, fastsættes i øvrigt under Hensyntagen til den normale Varighed af Anstaltsopholdet samt for Børn under 18 Aar tillige under Hensyntagen til Udgiften ved et Barns Forsørgelse i Hjemmet. For Ophold paa Statens Sindssygehospitaler fastsættes Takster af Indenrigsministeren efter Forhandling med Socialministeren, naturligvis fordi